

Sygn. akt I C 272/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 20 stycznia 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. oraz (...) (...)z siedzibą w W.

o zapłatę

postanawia:

na podstawie art. 15zsz² ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zamknąć rozprawę.

Sygn. akt I C 272/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 20 stycznia 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. oraz (...) (...)w W.

I. oddała powództwo;

II. zasądza od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. S. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od (...) (...) w W. na rzecz M. S. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 14 grudnia 2016 r. (data wniesienia do sądu) powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, by pozwana M. S. zapłaciła na jego rzecz kwotę 46.836,22 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej (...) od kwoty 41.714,63 zł od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 25 października 2011 roku M. S. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego P. nr (...), z której warunków pozwana się nie wywiązała. Pomimo wezwania do zapłaty z 26 października 2016 r. pozwana nie dokonała spłaty zadłużenia. Wobec braku spłaty zadłużenia powód wypowiedział umowę łączącą strony.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt VI Nc-e 2236432/16 w dniu 3 lipca 2017 r. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana M. S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu ponosiła zarzut niewykazania roszczenia, zarzut braku legitymacji czynnej z uwagi na zawarcie umowy cesji wierzytelności przed wytoczeniem powództwa, zarzut niezasadności naliczenia odsetek umownych oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko w sprawie, jednocześnie wniósł na podstawie art. 196 § 1 k.p.c. o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu (...) (...)w W., z którym zawarł umowę cesji wierzytelności w stosunku do pozwanej M. S. z tytułu umowy kredytu nr (...).

Postanowieniem z 4 lutego 2020 r. Sąd zawiadomił (...) (...)w B. o toczącym się procesie, zakreślając termin dwóch tygodni na złożenie oświadczenia, czy wstępuje do postępowania w charakterze strony pod rygorem uznania, że do procesu nie wstępuje.

(...) (...)w B. wstąpił do postępowania w charakterze strony powodowej, podtrzymał stanowisko (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Pozwana nie wyraziła zgody na wstąpienie (...) (...)w B. w miejsce dotychczasowego powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

25 października 2011 roku M. S. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu gotówkowego P. nr (...) na remont domu, opiewającą na łączną kwotę 140.000 zł, z okresem kredytowania wynoszącym 71 miesięcy (§ 1 ust. 1).

Kapitał miał być spłacony w 71 ratach miesięcznych równych, a odsetki spłacane w ratach miesięcznych w wysokości i terminach określonych w planie spłaty, który stanowił integralną część umowy (§ 8 ust. 1).

(...) SA mógł wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kredytu, w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności (§ 18 ust. 1 pkt 1). Wypowiedzenie poprzedzone miało zostać wysłaniem przez (...) SA do kredytobiorcy przesyłką poleconą wezwania do zapłaty zaległych należności. Kredytobiorca zobowiązany był do wpłaty zaległej należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (§ 18 ust. 2). Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy 7 dni (§ 18 ust. 3).

Wszelkie dotyczące umowy oświadczenia, zawiadomienia, informacje i pisma, (...) SA przysyłała do kredytobiorcy na adres wskazany przez kredytobiorcę w umowie lub na inny adres wskazany przez kredytobiorcę po zawarciu umowy (§ 23 ust. 1). Kredytobiorca zobowiązał się niezwłocznie zawiadomić (...) SA o zmianie swojego nazwiska, adresu zamieszkania, adresu korespondencyjnego, miejsca pracy (§ 23 ust. 2). W razie zaniedbania obowiązku, o którym mowa w ust. 2 korespondencja miała być wysyłana do kredytobiorcy na ostatni wskazany przez niego

adres (§ 23 ust. 3). Bieg terminów wynikających z korespondencji rozpoczynał się od dnia następującego po: dniu doręczenia korespondencji drugiej stronie do rąk własnych lub w dniu odebrania przez drugą stronę listu poleconego, zawierającego korespondencję, nadanego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru lub po upływie 14 dni następujących po dniu pierwszego awizowania listu poleconego, nie odebranego przez drugą stronę, zawierającego korespondencję, nadanego za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (§ 23 ust. 4).

W następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami stawało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym (§ 19 ust. 1).

dowód: umowa o kredyt wraz z harmonogramem spłat-k. 84-88,298-303 wnioski o kredyt –k. 177-183, potwierdzenie uruchomienia kredytu –k. 304

12 września 2014 r. strony zawarły aneks do umowy, zgodnie z którym kapitał miał być spłacony w 71 ratach miesięcznych liczonych według formuły annuitetowej, a odsetki spłacane w ratach miesięcznych w wysokości i terminach określonych w planie spłaty (§ 1 ust. 1). W pozostałe postanowienia umowy kredytu nie uległy zmianie (§ 2).

dowód: aneks do umowy – k. 89,305-306

Pismem z 21 grudnia 2015 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. złożyła M. S. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...) z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia, liczonego od dnia następującego po doręczeniu pisma. Jednocześnie poinformowano, iż spłata zadłużenia w terminie powoduje, że wypowiedzenie traci moc.

dowód: wypowiedzenie umowy kredytu –k. 82, potwierdzenie odbioru –k. 82 verte -83

Pismem z 26 października 2016 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała M. S. do zapłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytu w kwocie 46.291,80 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 49-50

14 grudnia 2016 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych opiewający na kwotę 46.863,23 zł z tytułu umowy kredytu nr (...).

dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 51

26 czerwca 2018 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z (...) (...) w W. (obecnie w B.) umowę cesji wierzytelności w tym w stosunku do pozwanej M. S. z tytułu umowy kredytu nr (...).

dowód: aneks nr (...) do umowy cesji -k. 65-66, załącznik do aneksu umowy cesji –k. 145

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Roszczenie zgłoszone przez stronę powodową dotyczyło wierzytelności wynikającej z umowy kredytu łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem, którą (...) (...)w W. nabył w drodze umowy cesji wierzytelności.

W ocenie Sądu powództwo (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. podlegało oddaleniu ze względu na przeniesienie wierzytelności wynikającej z umowy kredytu przez tenże Bank na rzecz (...) (...)w B. w trakcie sprawy sądowej, ale przed skutecznym doręczeniem pozwanej odpisu pozwu (art. 192 pkt. 3 k.p.c. a contrario). Dopiero bowiem z chwilą doręczenia pozwanej odpisu pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie miałyby wpływu na dalszy bieg sprawy.

Na podstawie art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Z kolei według art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Istotnym jest, iż zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zgodnie z twierdzeniem strony powodowej wierzytelność wynikała z umowy bankowej, a zatem materialnoprawną podstawą roszczenia był przepis art. 69 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (§ 1). Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, a także warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (§ 2).

Podstawowym zarzutem strony pozwanej był zarzut braku legitymacji procesowej czynnej przez powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.. Zaakcentować należy, iż legitymacja procesowa (czynna albo bierna) należy do przesłanek materialnych (merytorycznych) każdego sporu sądowego, przez które to przesłanki należy rozumieć okoliczności stanowiące w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Skoro legitymacja procesowa jest przesłanką merytoryczną, o której istnieniu przesądzają przepisy prawa materialnego, mające zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym, nie zaś przepisy procesowe, jej brak nie prowadzi do odrzucenia pozwu, lecz do oddalenia powództwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 21 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa 1157/12, L.).

Zgodnie z art. 192 pkt 3 k.p.c. z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Na tle tego przepisu przyjmuje się powszechnie, że zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem przed doręzeniem pozwanemu odpisu pozwu pociąga za sobą brak legitymacji procesowej zbywcy (zob. np. M. Jędrzejewska, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające, Tom 1, Warszawa 2007, s. 475).

Skoro skutki prawne cesji wynikają z przepisu art. 509 i nast. k.c., a zatem w następstwie takiej umowy cesjonariusz staje się nabywcą wierzytelności, która z prawnego punktu widzenia wchodzi do jego majątku, wychodząc z majątku cedenta, to przyjąć należało, że na skutek umowy z 26 czerwca 2018 r. Bank wyzbył się wierzytelności objętej umową kredytu z 25 października 2011 r. i nakazem zapłaty z 3 lipca 2017 r. Skuteczne doręczenie odpisu pozwu pozwanej nastąpiło dopiero 8 stycznia 2019 r. (k. 37 akt), albowiem pierwsza próba doręczenia odbyła się pod nieaktualnym adresem (k. 21 i 22 akt sprawy – umowa najmu lokalu pod działalność gospodarczą wygasła z dniem 31 lipca 2015 r.). Zbycie prawa objętego sporem nastąpiło zatem przed doręzeniem pozwanemu odpisu pozwu i spowodowało utratę legitymacji procesowej po stronie (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., co skutkowało z tegoż względu oddaleniem jego powództwa.

Jak wynika z umowy kredytowej, aneksowanej 12 września 2014 r. kredytobiorca zobowiązał się dokonywać w okresie objętym umową spłaty kredytu wraz odsetkami dwudziestego dnia każdego miesiąca. Okres spłaty kredytu ustalono na 71 miesięcy do 20 października 2017 r. – zgodnie z harmonogramem spłat z rozbiciem na poszczególne raty na część kapitałową i część odsetkową.

Powód (...) 1(...) w B., wstąpił do sprawy 24 lutego 2020 r. na podstawie art. 196 k.p.c.

W odniesieniu do roszczenia (...) (...)w B., w pierwszej kolejności wskazać należy, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych banku ma, na gruncie procesu cywilnego status dokumentu prywatnego (art. 95 ust. 1 i la ustawy z 29 sierpnia 1997r., prawo bankowe , tekst j. Dz. U. z 2017r., poz. 1876).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie SN z 28.04.1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Zgodnie § 18 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 umowy kredytu (...) SA mogło wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kredytu, w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Wypowiedzenie poprzedzone zostać miało wysłaniem przez (...) SA do kredytobiorcy przesyłką poleconą wezwania do zapłaty zaległych należności. Kredytobiorca zobowiązany był do wpłaty zaległej należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

W niniejszej sprawie Bank dopiero po wypowiedzeniu umowy pismem z 21 grudnia 2015 r., sformułował w stosunku do pozwanej wezwanie do zapłaty, opatrzone datą 26 października 2016 r. tytułem zadłużenia, opiewającego na dzień na kwotę 46.291,80 zł, i wynikającego z umowy kredytu. Tym samym naruszył postanowienia umowy łączącej strony. Powód nie przedłożył do akt sprawy wezwania do zapłaty z datą sprzed sporządzenia wypowiedzenia umowy, co więcej nawet nie wskazywał, by taka czynność została dokonana. Wskazać przy tym należy, iż nawet w przypadku wystosowania takiego wezwania, wypowiedzenie umowy pozostawałoby i tak nieskuteczne ze względu na skierowanie oświadczenia woli w tym przedmiocie na nieprawidłowy adres pozwanej. W umowie pozwana wskazała adres zamieszkania gen. F. 3/4 80-041 (k.84). Zgodnie z § 23 ust. 1 umowy wszelkie dotyczące umowy oświadczenia, zawiadomienia, informacje i pisma, zwane dalej korespondencją, (...) SA będzie przysyłała do kredytobiorcy na adres wskazany przez kredytobiorcę w umowie lub na inny adres wskazany przez kredytobiorcę po zawarciu umowy. Bezsporne w sprawie jest, że Bank skierował do pozwanej oświadczenie dotyczące wypowiedzenia umowy pod inny adres: (...)-(...) G. ul. (...), która została odebrana przez pracownika.

Spór między stronami koncentrował się również wokół kwestii skuteczności złożenia tego oświadczenia. W kontekście art. 61 § 1 k.c. ma to zasadnicze znaczenie dla oceny wymagalności wierzytelności, będącej przedmiotem powództwa. W piśmiennictwie dokonano kwalifikacji prawnej art. 61 § 1 ad. 1 k.c. Wyjaśniono, że przepis ten nie wyłącza możliwości innego uregulowania kwestii złożenia oświadczenia woli innemu podmiotowi w drodze umowy, ze skutkami między stronami umowy. Przedstawiciele doktryny reprezentują zgodny pogląd o dyspozytywnym charakterze komentowanego przepisu. Oznacza to, że strony mogą w drodze czynności prawnej ustalić, że w stosunkach pomiędzy nimi obowiązywać będzie inny moment przesądzający o skutecznym złożeniu oświadczenia woli. Ma to miejsce najczęściej w umowie albo w akcie regulującym strukturę i zasady funkcjonowania jednostek organizacyjnych (umowa spółki, statut). Ustalenie takie musi się jednak mieścić w granicach swobody dokonywania czynności prawnych, wyznaczanych m.in. ustawą, naturą stosunku prawnego oraz zasadami współżycia społecznego (M. Gutowski: Komentarz do art. 61 KC oraz cytowane tam stanowiska innych autorów, Legalis). Zdaniem Sądu przedstawione poglądy powinny być wzięte pod uwagę przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Z ustaleń Sądu wynika,

iż Bank skierował do pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu na inny adres, niż ten wskazany w umowie. Zatem Bank naruszył łączący strony stosunek prawny, który został przez strony ukształtowany w tym zakresie z uwagi na dyspozytywny charakter art. 61 § 1 k.c. W ocenie Sądu sankcją za naruszenie przedmiotowej umowy w tej części powinna być nieskuteczność czynności przedsięwziętej wbrew woli stron. W konsekwencji skierowanie przez Bank pisemnych oświadczeń woli na inny adres, nie wskazany w umowie, nie wywołało zamierzonego przez Bank skutku i nie doprowadziło do powstania dochodzonego w sprawie roszczenia o zapłatę niespłaconego przez pozwaną kapitału wraz z odsetkami. Należy stwierdzić, iż z materiału procesowego nie wynika, aby pozwana informowała Bank o zmianie wskazanego w umowie adresu. Podkreślić należy, iż wobec jednoznacznych postanowień umowy w zakresie adresu do kierowania korespondencji do pozwanej, to na powódzie spoczywał ciężar wykazania okoliczności usprawiedliwiających jednostronną zmianę tego adresu. Takie okoliczności, wbrew ciężącemu na powódzie obowiązkowi dowodowemu nie zostały przedstawione, a powoływanie się wyłącznie na nadanie korespondencji na inny adres, choćby stanowił adres prowadzenia działalności gospodarczej, jest w tym względzie niewystarczające.

Nawet gdyby wykazano w postępowaniu, iż wypowiedzenie było skierowane na właściwy adres, nie zostało ono odebrane przez osobę uprawnioną, a zgodnie z § 23 ust. 4 pkt 1 umowy bieg terminów wynikających z korespondencji rozpoczyna się od dnia następującego po: dniu doręczenia korespondencji drugiej stronie do rąk własnych. W niniejszej sprawie wypowiedzenie zostało odebrane przez pracownika.

Konkludując, skoro Bank nie zachował wymogów określonych w umowie ze względu na brak wezwania do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy, to wypowiedzenie nawet przesłane na właściwy adres, wynikający z umowy nie byłoby skuteczne, nawet gdyby zostało odebrane przez pozwaną.

W konsekwencji nie można było uznać, że cała zaległość, wynikająca z umowy kredytu (należność główna, odsetki) została skutecznie postawiona w stan wymagalności. Z tego też względu Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy kredytu było przedwczesne, nie wywołało zatem skutków prawnych.

Odnosnie zarzutu przedawnienia wskazać należy, iż istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia (lub odszkodowania za szkody powstałe wskutek jego niewykonania lub nienależytego wykonania) przed sądem (państwowym lub arbitrażowym). Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia, jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia określają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut. Jeżeli upływie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego - dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia, sąd oddali powództwo. Jeżeli zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło.

Ustawowym skutkiem przedawnienia roszczenia jest powstanie po upływie terminu przedawnienia po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia, czyli tzw. zarzut peremptoryjny. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (tak uchwała SN z 10.11.1995r., III CZP 156/95).

Podniesienie więc przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia głównego rozciąga się również na odsetki. Wspomnieć w tym miejscu należy, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (...).

Przy czym stosownie do treści art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Natomiast bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż umowa po między pierwotnym wierzycielem, a pozwanym została zawarta w dniu 25 października 2011 r. Powód natomiast nie wykazał, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c., by umowa ta została skutecznie wypowiedziana, by roszczenie stało się wymagalne.

Wskazać również należy, iż nawet gdyby roszczenie było wymagalne, brak było podstaw do przyjęcia, że doszło do przerwania biegu przedawnienia wskutek czynności dokonywanych przez pierwotnego wierzyciela złożenia pozwu w dniu 14 grudnia 2016 r. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 19 listopada 2014 r., sygn. III CSK 196/14 do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których / przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 6 a contrario Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi każdego z powodów, jako stronę przegrywającą sprawę w całości. Pozwana bowiem nie wyraziła zgody na wstąpienie (...) (...) w B. w miejsce dotychczasowego powoda. Na koszty procesu składały się koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika powoda w wysokości 3.600 zł określone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804) oraz poniesione koszty z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł.

Sygn. akt I C 272/19

ZARZĄDZENIE

Dnia 20 stycznia 2021 r.

1. (...);
2. (...) (...). S.A. w W.;
3. (...) I. J. (...) (...) (...)
4. (...)
5. (...)

SSR Marek Jasiński